

Sygn. akt II Ka 1/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Koninie

po rozpoznaniu 10.02.2017 r.

sprawy J. G. (2)

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku z 18.11.2016 r., sygn. akt II K 408/16

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. S. kwotę 516,60 zł z tytułu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym .

Waldemar Cytrowski

II Ka 1/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Turku wyrokiem z 18.11.2016r. w sprawie o sygn. akt II K 408/16 uznał oskarżonego J. G. (2) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 kk i za to na podst. tego przepisu skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podst. art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 1 roku. Na podstawie art. 42§2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii (...) prawa jazdy na okres 3 lat. Na podst. art. 43a§2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł.

Wyrok zaskarżył obrońca, który zarzucił naruszenie przepisów proceduralnych i obrazę przepisów prawa materialnego.

W oparciu o ten zarzut wniósł o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Apelacja nie jest zasadna.

Pierwszy z zarzutów w istocie stanowi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko

przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł jedyny prawidłowy wniosek o sprawstwie oskarżonego. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Zarzuty stanowią natomiast typową, dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu.

Przede wszystkim oskarżony przyznał się do popełnienia przestępstwa. Już w trakcie pierwszego przesłuchania wyjaśnił, iż przed tym jak wsiadł do samochodu wypił szklankę wina własnej produkcji. Tak też wynika z protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym oraz z zeznań policjantów, którzy zatrzymali oskarżonego do rutynowej kontroli. Policjanci zeznali, iż czuć było od oskarżonego silną woń alkoholu. Oskarżony nadto oświadczył, iż chce się dobrowolnie poddać karze i taki wniosek złożył. Przed Sądem natomiast znacznie te wyjaśnienia zmodyfikował, co jednak nie znalazło odzwierciedlenia w materiale dowodowym, w tym również – wobec wypunktowanych przez Sąd sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego - w zeznaniach świadka Z. P.. Jest zatem oczywiste, iż oskarżony świadomie po wypiciu alkoholu prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym.

Z treści art. 66§1 kk wynika, iż Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne m.in. wtedy kiedy społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Z treści art. 115§2 kk wynika, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu bierze się m.in. pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz postać zamiaru i motywację sprawy. Oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Ze względu na wynikającą z dynamiki i znacznego natężenia ruchu drogowego oraz znaczną liczbę wypadków drogowych, potrzebę rozważnego prowadzenia pojazdu, kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości stanowi rażące naruszenie zasad ruchu drogowego, a zatem społeczna szkodliwość takiego zachowania nie może być oceniona, iż nie jest znaczna. Oskarżony nadto działał w zamiarze bezpośrednim albowiem miał świadomość, iż po wypiciu alkoholu musi znajdować się w stanie nietrzeźwości, do czego zresztą na pierwszym przesłuchaniu wprost się przyznał, a nadto mimo takiej świadomości prowadził samochód tylko po to ażeby odwieźć znajomego. Nie miał on zatem żadnego istotnego powodu aby prowadzić pojazd mechaniczny po wypiciu alkoholu, wręcz przeciwnie powód ten był błahy.

Wobec tego, iż oskarżony jest osobą niepełnosprawną i znajduje się w trudnej sytuacji materialnej i dlatego orzeczenie wobec niego kary grzywny lub kary ograniczenia wolności nie byłoby celowe, to skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i orzeczenie wobec niego obligatoryjnych środków karnych równych dolnym progom pozwala na przyjęcie, iż orzeczona kara i środki karne prawidłowo uwzględniają dyrektywy ich wymiaru.

Ze względu na trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – art. 624§1 kpk.

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podst. § 17 ust. 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia MS z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

SSO Waldemar Cytrowski